

Teatrul Giulești

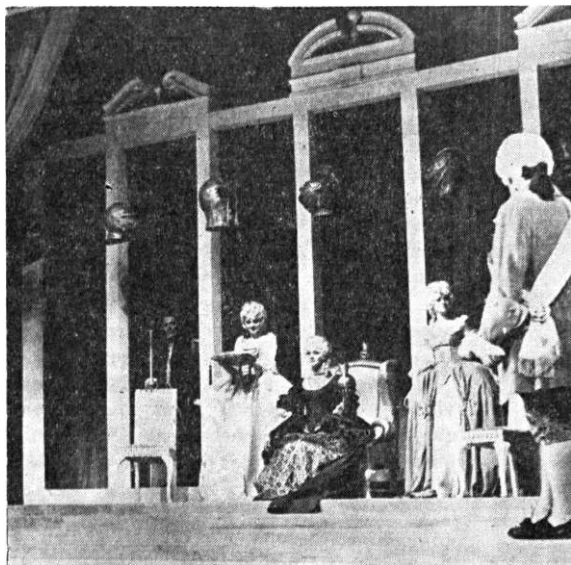
PAHARUL CU APĂ

de Eugène Scribe

Data premierei : 3 aprilie 1975.

Regia artistică : COSTEL GHEORGHIU. Scenografia : SANDA MUȘATESCU. Ilustrația muzicală : ing. LUCIAN IONESCU.

Distribuția : ILEANA CERNAT (Regina Anna) ; COSTEL GHEORGHIU (Henri de Saint-Jean, viconte de Bolinbroke) ; MARIA PATRAȘCU (Duceasa de Malborough) ; GEO COSTINIU (Masham) ; TATIANA OLIER (Abigail) ; MIRCEA CRUCEANU (Marchizul de Torcy).

Scenă din spectacol

În repertoriul unui teatru, un text de Eugène Scribe, și mai ales celebrul său *Pahtar cu apă*, înseamnă un, poate, necesar „respiro”; el acoperă foarte bine „compartimentul” comedie, oferind o intrigă excelent țesută, o satiră politică dacă nu foarte profundă, oricum exactă, colorată, fixând moravurile epocii cu adresă sigură și haz. Genul acesta de comedie este generos cu regizorul și interpreții, prin posibilitățile de fantezie și umor, prin libertatea de a broda, de a îmbogăți scenic un conflict foarte riguros construit.

Noul spectacol al Teatrului Giulești este un „renatare” al montării de acum 10—12 ani, și ca atare prezintă toate avantajele și dezavantajele unei asemenea întreprinderi : o formulă regizorală bine așezată, soluții scenice validate în confruntarea cu publicul, dar și puțină oboseală, un ton nu foarte caracteristic momentului teatral actual. Din vechea distribuție a rămas, în versiunea nouă, doar Costel Gheorghiu (semnatar și al regiei care, în acest caz, înseamnă mai curînd o reconstituire a vechiului spectacol, cu mici, foarte mici intervenții) actor pe deplin indicat pentru rolul inteligentului, cinicului, spiritualului, inventivului și fermecătorului lord Bolinbroke. Este un rol generos, pe care Costel Gheorghiu îl rezolvă cu știuta-i siguranțăwww.cimec.ro

Geo Costiniu (Masham), Ileana Cernat (Regina Anna), Tatiana Olîer (Abigail) și Costel Gheorghiu (Bolinbroke)

scenică, cu umorul fin și verva necesare unui text de Scribe. Conflictul permanent și ireconciliabil între lord și ducesa de Malborough, coloană vertebrală a piesei, apare însă destul de neconcludent, nefiind susținut, cu aceeași forță, de ambele părți. Maria Pătrașcu a reținut că ducesa pe care o interpretează este intrigantă, ipocrită, lipsită de scrupule, dar pare a uita că e ducesă; jocul său este prea exterior, lipsit de subtilitate și neacordat cu acela al partenerului. Prezență de real farmec, schițând cu precizie și discreție locul personajului său în înnodarea conflictului, Ileana Cernat realizează aici o reușită certă.

Într-o comedie de moravuri, într-o piesă vizînd satira politică, rolul „amorezilor” este, indiscutabil, ingrat, accentul, centrul de interes, plasîndu-se de partea „marilor lei” și nu a „micilor turturele”. Tatiana Olier și Geo Costiniu își fac însă datoria, alcătuiindu-și personajele din candoare ușor persiflată, din prospețime, grație și chiar un strop de umor. În economia piesei, marchizul de Torcy este mai mult un pretext elegant pentru construirea conflictului; cam atît realizează și interpretul său, Mircea Cruceanu, în economia spectacolului. Nu putem încheia fără a spune cîteva cuvinte despre figurație, o veche problemă, un vechi „of” pentru montările noastre: nobilii și nobilele de la curtea Angliei sînt apariții hilare și înduioșătoare, asistînd indiferenți la acțiunea de pe scenă sau animîndu-și figura în fel și chip (în nici un caz în felul și chipul cel bun), pentru a ne convinge că, măcar, sînt atenți la replici.

Cristina Constantiniu

Teatrul de Dramă și Comedie din Constanța

N-AM UCIS (MARIE-OCTOBRE)

de Jacques Robert,
Julien Duvivier
și Henri Jeanson

Data premierei: 11 aprilie 1975.

Regia: SILVIU PURCĂRETE. Versiunea românească: IORIA DELEANU. Scenografia: EUGENIA TĂRĂȘESCU-JIANU.

Distribuția: ILEANA PLOSCARU (Marie-Octobre); VALENTINA BUCUR (Victorine); SANDU SIMIONICĂ (Rougier); LUCIAN IANCU (Simoneau); JEAN IONESCU (Renaud-Picard); GEORGE STANCU (Vandamme); LONGIN MĂRTOIU (Le Gueven); CONSTANTIN GUȚU (Blanchet); EMIL SASSU (Marinval); ROMEO MOGOȘ (Bernardy); VIOREL POPESCU (Thibaud).

„Regăsirea. O femeie și nouă bărbați, strîns legați în trecut, se revăd după mulți ani. Ei nu mai au aproape nimic comun. Sînt aproape străini, ca și cum o parte din ei înșiși a murit”.

Așa își caracterizează tema primul dintre cei trei autori ai piesei — principalul, de altfel, rolul celorlalți doi în realizarea acestei versiuni scenice, după romanul scris tot de Jacques Robert, ca și în film, de altminteri, nefiind prea limpede precizat. Dar tema, așa cum o enunță autorul, poate servi drept punct de plecare pentru o dramă psihologică, pentru o comedie sentimentală, pentru o „anti-piesă” absurdă, pentru orice. Autorul a tratat-o însă în piesă-anchetă, iar miza ei e departe de a fi aceea a unei simple anchete polițiste. Pentru că femeia și cei nouă bărbați, care se reîntîlnesc după vreo cincisprezece ani, au fost legați în trecut prin interese comune, de viață și de moarte, prin lupta